

[Kirkeministeren]

der følger af lovforslagets regler, og som er begrundet i læresagernes særlige karakter og indhold – disciplinærsager vedrørende folkekirkens bekendelsesgrundlag.

Lovforslaget indeholder i kapitel 2 og kapitel 3 regler om kompetencen til at rejse læresag imod henholdsvis præster og provster og imod biskopper og om sagernes behandling ved domstolene under medvirken af teologisk sagkyndige.

Det foreslås, at domstolsbehandlingen af en læresag mod en præst eller provst finder sted ved præsteretten, der er sammensat af en dommer og to teologisk sagkyndige, og i 2. instans ved landsretten, der tiltrædes af tre teologisk sagkyndige.

Det foreslås endvidere, at domstolsbehandlingen af en læresag mod en biskop i 1. instans skal finde sted ved landsretten, der tiltrædes af de to efter embedsalders ældste biskopper som teologisk sagkyndige, og som derefter benævnes bisperetten.

Kapitel 2 og 3 indeholder herudover regler om sagernes forberedelse, beskikkelse af teologisk sagkyndige, værneting, beskikkelse af en repræsentant for det offentlige og for den indklagede, den indklagedes rettigheder og pligter og anke til højere ret.

Kapitel 2 indeholder en særregel vedrørende præster og provster. Det foreslås, at kirkeministeren kan bestemme, at tjenesteforseelser, der ikke vedrører folkekirkens bekendelsesgrundlag, også skal kunne medinddrages under domstolsbehandlingen af en læresag mod en præst eller provst.

Kapitel 3 indeholder en særregel om landsrettens afstemning i læresager mod biskopper. Reglen er begrundet i, at de to teologisk sagkyndige udgør et mindretal i bisperetten.

Kapitel 6 indeholder en regel om de disciplinære straffe, en præst, provst eller biskop kan idømmes for tjenesteforseelser imod folkekirkens bekendelsesgrundlag.

Lovforslaget har været forelagt for biskopperne, Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer, Den danske Præsteforening og Danmarks Provsteforening.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser af betydning for det offentlige.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg indstille dette til velvilig behandling i det høje Ting.

Justitsministeren (Engell):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven, straffeloven, færdselsloven og udlændingeloven. (Anklagemyndighedens struktur).

(Lovforslag nr. L 184).

Lovforslaget tilsigter en gennemgribende revision af anklagemyndighedens struktur.

En gennemførelse af forslaget vil indebære en mere tidssvarende og hensigtsmæssig kompetencefordeling inden for anklagemyndigheden og dermed en bedre udnyttelse af anklagemyndighedens ressourcer.

Den nuværende struktur inden for anklagemyndigheden bygger i hovedtrækkene på regler, der blev indført ved retsplejeloven af 1916. Den gældende ordning hviler således i betydeligt omfang på forudsætninger om politiets organisation, personaleressourcer og uddannelsesmæssige forhold fra tiden kort efter århundredskiftet.

Lovforslaget indebærer, at bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 10 og kapitel 64 om anklagemyndighedens organisation moderniseres og sammenskrives i ét nyt kapitel, kapitel 10.

I tilknytning hertil erstattes den nuværende adgang til at få prøvet en afgørelse gennem fire instanser inden for anklagemyndigheden med et toinstanssystem. Dette indebærer, at der i øverensstemmelse med det almindelige princip i dansk ret alene er adgang til at påklage en afgørelse én gang til den umiddelbart overordnede myndighed. Endvidere fastsættes en klagefrist på 4 uger for klage over afgørelser truffet af anklagemyndigheden.

Forslaget indebærer endvidere, at den gældende hovedregel, hvorefter påtalekompetencen tilkommer statsadvokaterne, ændres, således at påtalekompetencen som udgangspunkt henhører under politimestrene, mens statsadvokaterne påtaler nævningsager og ankesager, som føres i landsretten. Herved afskaffes også den gældende opdeling i retsplejeloven mellem statsadvokatsager og politisager. På grundlag af en gennemgang af de enkelte bestemmelser i straffeloven foreslås det, at lovovertrædelser af særlig grovhed eller særlig samfundsmæssig betydning m.v. ved bestemmelse i retsplejeloven undergives statsadvokaternes påtalekompetence, mens der i øvrigt